உ

கணபதிதுணை.

சுப்பிரமணியக்கடவுள்
வரப்பிரசாதியாய்த்
திருவண்ணாமலையில் எழுந்தருளியிருந்த

அருணகிரிநாதர்

அருளிச்செய்த

கந்தரலங்காரம் - ம.

கந்தரநுபூதி - ம.

இவை
அஷ்டாவதானம்
பூவை
கலியாணசுந்தரமுதலியாரால்
பரிசோதிக்கப்பட்டு

சென்னை-சூளை
நிரஞ்சனிவிலாச அச்சுயந்திரசாலையிற்
பதிப்பிக்கப்பட்டன.

1892வரு.

கணபதி துணை.

கந்தரலங்காரம்.

கட்டளைக்கலித்துறை.

அடலரு ணைத்திருக் கோபுரத்தே
யந்த வாயிலுக்கு.
வடவரு கிற்சென்று கண்டுகொண்
டேன்வரு வார்தலையிற்
றடப டெனப்பட்டு குட்டுடன் சர்க்க
ரை மொக்கியகைக்
கடதட கும்பக் களிற்றுக் கிளைய
களிற்றினையே.

பேற்றைத் தவஞ்சற்று மில்லாத
வென்னை ப்ரபஞ்சமென்னுஞ்
சேற்றைக் கழிய வழிவிட்டவா
செஞ்ச டாடவிமே

லாற்றைப் பணியை யிதழியைத்
தும்பையை யம்புலியின்
கீற்றைப் புனைந்த பெருமான்
குமாரன் க்ருபாகரனே, (க)

அழித்துப் பிறக்கவொட் டாவயில்
வேலன் கவியையன்பா
லெழுத்துப் பிழையறக் கற்கின்றி
லீரெரி மூண்டதென்ன
விழித்துப் புகையெழப் பொங்கு
வெங் கூற்றன் விடுங்கயிற்றாற்
கழுத்திற் சுருக்கிட் டிழுக்குமன்
றோகவி கற்கின்றதே. (உ)

தோரணி யிட்டுப் புரமெரித்
தான்மகன் செங்கையில்வேற்
கூரணி யிட்டணு வாகிக்
கிரௌஞ்சங் குலைந்தரக்கர்

நோணி யிட்டு வளைந்த
கடக ரெளிந்தது சூர்ப்
போணி கெட்டது தேவேந்த்ர
லோகம் பிழைத்ததுவே. (௩)

ஓரவொட் டாரொன்றை யுன்னவொ
ட்டார்மல ரிட்டுனதாள்
சேரவொட் டாரைவர் செய்வதென்
யான்சென்று தேவருய்யச்
சோரநிட் டூரனைச் சூரனைக்
காருடல் சோரிகக்கக்
கூரகட் டாரியிட் டோரிமைப்
போதினிற் கொன்றவனே. (௪)

திருந்தப் புவனங்க ளீன்றபொற்
பாவை திருமுலைப்பா
லருந்திச் சரவணப் பூந்தொட்டி
லேறி யறுவர்கொங்கை

விரும்பிக் கடலழக் குன்றழச்
சூரழ விம்மியழுங்
குருந்தைக் குறிஞ்சிக் கிழவனென்
றோதுங் குவலயமே. (ரு)

பெரும்பைம் புனத்தினுட் சிற்றே
னல் காக்கின்ற பேதைகொங்கை
விரும்புங் குமரனை மெய்யன்பி
னுன்மெல்ல மெல்லவுள்ள
வரும்புந் தனிப்பர மானந்தந் தித்
தித் தறிந்தவன்றே
கரும்புந் துவர்த்துச்செந் தேனும்
புளித்தறக் கைத்ததுவே. (சா)

ச்ளத்திற் பிணிபட்ட சட்டுக்ரி
யைக்குட் டவிக்குமென்ற
னுளத்திற்ப்ர மத்தைத் தவிர்ப்பா
யவுண ருரத்துதிரக்

குளத்திற் குதித்துக் குளித்துக்
களித்துக் குடித்துவெற்றிக்
களத்திற் செருக்கிக் கழுதாட
வேஞெட்ட காவலனே. (எ)

ஒளியில் விளைந்த வுயர்ஞான
பூதரத் துச்சியின்மே
லளியில் விளைந்ததொ ரானந்தத்
தேனை யநாதியிலே
வெளியில் விளைந்த வெறும்பாழைப்
பெற்ற வெறுந்தனியைத்
தெளிய விளம்பிய வாமுக
மாறுடைத் தேசிகனே. (அ)

தேனென்று பாகென் றுவமிக்கொ
ணாமொழித் தெய்வவள்ளி
கோனன் றெனக்குப தேசித்த
தொன் றுண்டு கூறவற்றே

வானன்று காலன்று தீயன்று
நீரன்று மண்ணுமன்று
தானன்று நானன் றசரீரி
யன்று சரீரியன்றே. (சு)

சொல்லுகைக் கில்லையென் றெல்லா
மிழந்துசும் மாவிருக்கு
மெல்லையுட்செல்ல வெனைவிட்ட
வாவிகல் வேலனல்ல
கொல்லியைச் சேர்க்கின்ற சொல்லி
யைக்கல்வரைகொவ்வைச் செவ்வாய்
வல்லியைப் புல்கின்ற மால்வரைத்
தோளண்ணல் வல்லபமே. (எ)

குசைநெகி ழாவெற்றி வேலோ
னவுணர் குடர்குழம்பக்
கசையிடு வாசி விசைகொண்ட
வாகனப் பீலியின்கொத்

தசைபடு கால்பட் டசைந்தது
• மேரு வடியிடவெண்
டிசைவரை தூள்பட்ட வத்தூளின்
வாரி திட்ர்பட்டதே (௰க)

படைபட்ட வேலவன் பால்வந்த
வாகைப் பதாகையென்னுந்
தடைபட்ட சேவல் சிறகடிக் கொள்
ளச் சலதிகிழிந்
துடைபட்ட தண்ட கடாக
முதிர்ந்த துடுபடல
மிடைபட்ட் குன்றமு மாமேரு
வெற்பு மிடிபட்டவே (௰உ)

ஒருவரைப் பங்கி லுடையாள்
குமார னுடைமணிசேர்
திருவரைக் கிண்கிணி யோசை
படத்திடுக் கிட்டாக்கர்

வெருவாத் திக்குச் செவிடுபட்
டெட்டுவெற் புங்கனகப்
பருவரைக் குன்று மதிர்ந்தன
தேவர் பயங்கெட்டதே. (௰௩)

குப்பாச வாழ்க்கையுட் கூத்தாடு
மைவரிற் கொட்படைந்த
விப்பாச நெஞ்சனை யீடேற்று
வாயிரு நான்குவெற்பு
மப்பாதி யாய்விழ மேருங்
குலுங்கவிண் ணாருமுய்யச்
சப்பாணி கொட்டிய கையா
றிரண்டுடைச் சண்முகனே, (௰௪)

தாவடி யோட்டு மயிலிலுந்
தேவர் தலையிலுமென்
பாவடி யேட்டிலும் பட்டதன்
றோபடி மாவலிபான்

மூவடி கேட்டன்று மூதண்ட
கூட முகடுமுட்டச்
சேவடி நீட்டும் பெருமாண்
மருகன்றன் சிற்றடியே. (கரு)

தடுங்கோண் மனத்தை விடுங்கோள்
வெகுளியைத் தானமென்று
மிடுங்கோ ளிருந்த படியிருங்
கோளெழு பாருமுய்யக்
கொடுங்கோபச் சூருடன் குன்றந்
திறக்கத் துளைக்கவைவேல்
விடுங்கோ னருள்வந்துதானே
யுமக்கு வெளிப்படுமே. (கசா)

வேதா கமசித்ர வேலா
யுதன்வெட்சி பூத்ததண்டைப்
பாதார விந்த மாணுக
வல்லும் பகலுமில்லாச்

சூதான தற்ற வெளிக்கே
யொளித்துச்சும் மாவிருக்கப்
போதா யினிமன மேதெரி
யாதொரு பூதர்க்குமே. (௧எ)

வையிற் கதிர்வடி வேலோனை
வாழ்த்தி வறிஞர்க்கென்று
நொய்யிற் பிளவள வேனும்
பகிர்மின்க ளுங்கட்கிங்ஙன்
வெய்யிற் கொதுங்க வுதவா
வுடம்பின் வெறுநிழல்போற்
கையிற் பொருளு முதவாது
காணுங் கடைவழிக்கே. (௧அ)

சொன்ன கிரௌஞ்ச கிரியூ
டுருவத் துளைத்தவைவேன்
மன்ன கடம்பின் மலர்மாலை
மார்பமௌ னத்தையுற்று

நின்னை யுணர்ந்துணர்ந் தெல்லா
 மொருங்கிய நிர்க்குணம்பூண்
டென்னை மறந்திருந் தேனிறந்
 தேவிட்ட திவ்வுடம்பே. (கசு)

கோழிக் கொடிய னடிபணி
 யாமற் குவலயத்தே
வாழக் கருமது மதியிலி
 காளுங்கள் வல்வினைநோ
யூழிப் பெருவலி யுண்ணவொட்டா
 துங்க ளத்தமெல்லா
மாழப் புதைத்துவைத் தால்வரு
 மோநும் மடிப்பிறகே. (உ0)

மாணப்ர மாத நமக்கில்லை
 யாமென்று வாய்த்ததுணை
கிரணக் கலாபியும் வேலுமுண்
 டேகிண கிணிமுகுள

சரணப்ர தாப சசிதேவி
மங்கல்யந் தந்துரக்ஷா
பரணக்ரு பாகா ஞான
கரகரா பாஸ்கரனே, (உக)

மொய்தாரணிகுழல் வள்ளியை
வேட்டவன் முத்தமிழால்
வைதா ரையுமங்குவாழவைப்போன்
வெய்ய வாரணம்போற்
கைதா னிருப துடையான்
றலைபத்துங் கத்தரிக்க
வெய்தான் மருக னுமையாள்
பயந்த விலஞ்சியமே, (உஉ)

தெய்வத் திருமலைச் செங்கோட்டில்
வாழுஞ் செழுஞ்சுடரோ
வைவைத்த வேற்படை வானவ
னேமற வேனுனைநா

ஊனவர்க் கிடம்பெறக் காலிரண்
டோட்டி யதிலிரண்டு
கைவைத்த வீடு குலையுமுன்
னேவந்து காத்தருளே (உ௩)

கின்னங் குறித்தடி யேன்செவி
நீயன்று கேட்கச்சொன்ன
குன்னங் குறிச்சி வெளியாக்கி
விட்டது கோடுகுழல்
சின்னங் குறிக்கக் குறிஞ்சிக்
கிழவர் சிறுமிதனை
முன்னங் குறிச்சியிற் சென்றுகல்
யாண முயன்றவனே. (உ௪)

தண்டா யுதமுந் திரிசூல
மும்விழத் தாக்கியுன்னைத்
திண்டாட வெட்டி விழவிடு
வேன்செந்தில் வேலனுக்குத்

தொண்டா கியவென் னவிரோத
ஞானச் சுடர்வடி வாள்
கண்டா யடாவந்த காவந்து
பார்சற்றென் கைக்கெட்டவே. ()

நீலச் சிகண்டியிலேறும்
பிரானெந்த நேரத்திலுங்
கோலக் குறத்தி யுடன்வரு
வான்குரு நாதன்சொன்ன
சீலத்தை மெள்ளத் தெளிந்தறி
வார்சிவ யோகிகளே
காலத்தை வென்றிருப் பார்மரிப்
பார்வெறுங் கர்மிகளே (உசு)

ஓலையுந் தூதருங் கண்டுதிண்
டாட லொழித்தெனக்குக்
காலையு மாலையு முன்னிற்கு
மேகந்த வேண்மருங்கிற்

சேலையுங் கட்டியசீராவுங்
  கையிற் சிவந்த செச்சை
மாலையுஞ் சேவற்ப தாகையுந்
  தோகையும் வாகையுமே.   (உஎ)

வேலே விளங்குகை யான்செய்ய
  தாளினில் வீழ்ந்திறைஞ்சி
மாலே கொளவிங்ஙன் காண்பதல்
  லான்மன வாக்குச்செய
லாலே யடைதற் கரிதா
  யருவுரு வாகியொன்று
போலே யிருக்கும் பொருளையெவ்
  வாறு புகல்வதுவே.   (உஅ)

குடத்திற் குறத்தி பிரானரு
  ளாற்கலங் காதசித்தத்
திடத்திற் புணையென யான்கடந்
  தேன்சித்ர மாதரல்குற்

படத்திற் கழுத்திற் பழுத்தசெவ்
வாயிற் பணையிலுந்தித்
தடத்திற் றனத்திற் கிடக்கும்வெங்
காம சமுத்திரமே. (உரு)

பாலென்ப துமொழி பஞ்சென்
பதுபதம் பாவையர்கண்
சேலென் பதாகத் திரிகின்ற
நீசெந்தி லோன்றிருக்கை
வேலென் கிலைகொற் றமயூர
மென்கிலை வெட்சித்தண்டைக்
காலென் கிலைமன மேயெங்ஙனே
முத்தி காண்பதுவே. (௩௰)

பொக்கக் குடிலிற் புகுதா
வகைப்புண்ட ரீகத்தினுஞ்
செக்கச் சிவந்த கழல்வீடு
தந்தருள் சிந்துவெந்து

கொக்குத் தறிபட் டெறிபட்
டுதிரங் குமுகுமெனக்
கக்கக் கிரியுரு வக்கதிர்
வேலெறிட்ட காவலனே. (௩௧)

கிளைத்துப் புறப்பட்ட சூர்மார்
புடன்கிரி யூடுருவத்
தொளைத்துப் புறப்பட்ட வேற்கந்த
னேதுறந் தோருளத்தை
வளைத்துப் பிடித்துப் பதைக்கப்
பதைக்க வதைக்குங்கண்ணூக்
கிளைத்துத் தவிக்கின்ற வென்னை
யெந்நாள்வந் திரட்சிப்பையே. ()

முடியாப் பிறவிக் கடலிற்
புகார்முழு துங்கெடுக்கு
மிடியாற் படியில் விதனப்
படார்வெற்றி வேற்பெருமா

ளடியார்க்கு நல்ல பெருமா
ளவுணர் குலமடங்கப்
பொடியாக் கியபெரு மாடிரு
நாமம் புகல்பவரே. (௩௩)

பொட்டாக வெற்பைப் பொருதகந்
தாதப்பிப் போனதொன்றற்
கெட்டாத ஞான கலைதரு
வாயிருங் காமவிடாய்ப்
பட்டா ருயிரைத் திருகிப்
பருகிப் பசிதணிக்குங்
கட்டாரி வேல்விழி யார்வலைக்
கேமனங் கட்டுண்டதே. (௩௪)

பத்தித் துறையிழிந் தானந்த
வாரி படிவதினன்
புத்தித் தரங்கந் தெளிவதென்
றோபொங்கு வெங்குருதி

மெத்திக் குதிகொள்ள வெஞ்சூ
ரனைவிட்ட சுட்டியிலே
குத்தித் தரங்கொண்டமரா
வதிகொண்ட கொற்றவனே. ()

சுழித்தோடு மாற்றிற் பெருக்கா
னதுசெல்வந் துன்பமின்பங்
கழித்தோடு கின்றதெக் காலநெஞ்
சேகரிக் கோட்டுமுத்தைக்
கொழித்தோடு காவிரிச் செங்கோட
னென்கிலை குன்றமெட்டுங்
கிழித்தோடுவே லென்கிலையெங்ங
னே முத்தி கிட்டுவதே. (௩௬)

கண்டுண்ட சொல்லியர் மெல்லியர்
காமக் கலவிக்கள்ளை
மொண்டுண் டயர்கினும் வேன்மற
வேன்முது கூளித்திரள்

டுண்டுண் டுடுடுடு டுடு
டுடுடுடு டுண்டுரடுண்டு
டிண்டிண் டெனக்கொட்டி யாடவெ
ஞ் சூர்க்கொன்ற ராவுத்தனே. ()

நாளென் செயும்வினை தானென்
செயுமெனை நாடிவந்த
கோளென்செயுங் கொடுங்கூற்றென்
செயுங்கும ரேசரிரு
தாளுஞ் சிலம்புஞ் சதங்கையுந்
தண்டையுஞ் சண்முகமுந்
தோளுங் கடம்பு மெனக்குமுன்
னேவந்து தோன்றிடினே. (௩௮)

உதித்தாங் குழல்வதுஞ் சாவதுந்
தீர்த்தெனை யுன்னிலொன்றா
விதித்தாண் டருடருங் காலமுண்
டோவெற்பு நட்டோக

பதித்தாம்பு வாங்கிநின் றம்பரம்
பம்பரம் பட்டுழல
மதித்தான் திருமரு காமயி
லேறிய மாணிக்கமே. (௩௯)

சேல்பட் டழிந்தது செந்தூர்
வயற்பொழி றேங்கடம்பின்
மால்பட் டழிந்தது பூங்கொடி
யார்மன மாமயிலோன்
வேல்பட் டழிந்தது வேலையுஞ்
சூரனும் வெற்புமவன்
கால்பட் டழிந்ததிங் கென்றலை
மேலயன் கையெழுத்தே. (௪0)

பாலே யனைய மொழியார்த
மின்பத்தைப் பற்றியென்று
மாலேகொண் டுய்யும் வகையறி
யேன்மலர்த் தாடருவாய்

காலே மிகவுண்டு காலே
யிலாத கணபணத்தின்
மேலே துயில்கொள்ளு மாலோன்
மருகசெவ் வேலவனே. (௪௧)

நிணங்காட்டுங் கொட்டிலை விட்
டொரு வீடெய்தி நிற்க நிற்குங்
குணங்காட்டி யாண்ட குருதே
சிகனங் குறச்சிறுமான்
பணங்காட்டு மல்குற் குருகுங்
குமரன் பதாம்புயத்தை
வணங்காத் தலைவந்தி தெங்கே
யெனக்கிங்ஙன் வாய்த்ததுவே. ()

கவியாற் கடலடைத் தோன்மரு
கோனைக் கணபணக்கட்
செவியாற் பணியணி கோமான்
மகனைத் திறலரக்கர்

புவியார்ப்பெழத்தொட்ட போர்வேன்
முருகனைப் போற்றியன்பாற்
குவியாக் கரங்கள்வந் தெங்கே
யெனக்கிங்ஙன் கூடியவே. (சங)

தோலாற் சுவர்வைத்து நாலாறு
காலிற் சுமத்தியிரு
காலா லெழுப்பி வளைமுது
கோட்டிக்கை நாற்றிநரம்
பாலார்க்கையிட்டுத் தசைகொண்டு
மேய்ந்த வகம்பிரிந்தால்
வேலாற் கிரிதொளைத் தோனிரு
தாளன்றி வேறில்லையே. (சச)

ஒருபூ தருமறி யாத்தனி
வீட்டிலுரை யுணர்வற்
றிருபூத வீட்டி லிராமலென்
றுனிரு கோட்டொருகைப்

பொருபூ தரமுரித் தேகாச
  மிட்ட புராந்தகற்குக்
குருபூத வேலவ னிட்டூர
  சூர குலாந்தகனே. (சரு)

நீயான ஞான விநோதந்
  தனையென்று நீயருள்வாய்
சேயான வேற்கந்த னேசெந்தி
  லாய்சுத்ர மாதரல்குற்
றோயா வுருகிப் பருகிப்
  பெருகித் துவளுமிந்த
மாயா விநோத மநோதுக்க
  மானது மாய்வதற்கே. (சசா)

பத்தித் திருமுக மாறுடன்
  பன்னிரு தோள்களுமாய்த்
தித்தித் திருக்கு மமுதுகண்
  டேன்செயன் மாண்டடங்கப்

புத்தி கமலத் துருகிப்
பெருகிப் புவனமெற்றித்
தத்திக் கரைபுர ளும்பா
மானந்த சாகரத்தே. (சஎ)

புத்தியை வாங்கிநின் பாதாம்
புயத்திற் புகட்டியன்பாய்
முத்தியை வாங்க வறிகின்றி
லேன்முது சூர்நடுங்கச்
சத்தியை வாங்கத் தரமோ
குவடு தவிடுபடக்
குத்திய காங்கேய னேவினை
யேற்கென் குறித்தனையே. (சஅ)

சூரிற் கிரியிற் கதிர்வே
லெறிந்தவன் றொண்டர்குழாஞ்
சாரிற் கதியன்றி வேறிலைகாண்
டண்டு தாவடிபோய்த்

தேரிற் கரியிற் பரியிற்
    றிரிபவர் செல்வமெல்லா
நீரிற் பொறியென் றறியாத
    பாவி நெடுநெஞ்சமே. (சகூ)

படிக்குந் திருப்புகழ்போற்றுவன்
    கூற்றுவன் பாசத்தினாற்
பிடிக்கும் பொழுதவந் தஞ்சலென்
    பாய்பெரும் பாம்பினின்று
நடிக்கும்பிரான்மருகா கொடுஞ்சூா
    னடுங்க வெற்பை
யிடிக்குங் கலாபத் தனிமையி
    லேறுமி ராவுத்தனே. (ரு0)

மலையாறு கூறெழ வேல்வாங்கி
    னானை வணங்கியன்பி
னிலையானமாதவஞ் செய்குமி
    னேநும்மை நேடிவருந்

தொலையா வழிக்குப் பொதிசோறு
முற்ற துணையுங்கண்ட
ரிலையா யினும்வெந்த தேதா
யினும்பகிர்ந் தேற்றவர்க்கே (ருக)

சொத்திரி கூறிட்ட வேலுஞ்செஞ்
சேவலுஞ் செந்தமிழாற்
பகரார்வ மீபணி பாசசங்
க்ராம பணாமகுட
நிகராட் சமபட்ச பட்சி
துரங்க ந்ருபகுமரா
குகராட் சசபட்ச விட்சோப
தீர குணதுங்கனே. (ருஉ)

வேடிச்சி கொங்கை விரும்புங்
குமானை மெய்யன்பினாற்
பாடிக் கசிந்துள்ள போதே
கொடாதவர் பாதகத்தாற்

றேடிப் புதைத்துத் திருட்டிற்
கொடுத்துத் திகைத்திளைத்து
வாடிக்கி லேசித்து வாழ்நாளை
வீணுக்கு மாய்ப்பவரே. (௫௩)

சாகைக்குமீண்டு பிறக்கைக்கு
மன்றித் தளர்ந்தவர்க்கொன்
றீகைக் கெனைவிதித் தாயிலை
யேயிலங் காபுரிக்குப்
போகைக்கு நீவழி காட்டென்று
போய்க்கட றீக்கொளுந்த
வாகைச் சிலைவளைத் தோன்மரு
காமயில் வாகனனே. (௫௪)

ஆங்கா ரமுமடங் காரொடுங்
கார்பர மானந்தத்தே
தேங்கார் நினைப்பு மறப்பு
மறார்தினைப் போதளவு

மோங்காரத் துள்ளொளிக் குள்ளே
முருக னுருவங்கண்டு
தூங்கார் தொழும்பு செய்யா
ரென்செல்வார் யமதூதருக்கே. ()

கிழியும் படியடற் குன்றெறிந்
தோன்கவி கேட்டுருகி
யிழியுங் கவிகற் றிடாதிருப்
பீரெரி வாய்நரகக்
குழியுந் துயரும் விடாய்ப்படக்
கூற்றுவ னூர்க்குற்செல்லும்
வழியுந் துயரும் பகரீர்
பகரீர் மலந்தவர்க்கே. (௫௬)

பொருபிடி யுங்களி றும்விளை
யாடும் புனச்சிறுமான்
றருபிடி காவல சண்முக
வாவெனச் சாற்றிநித்த

மிருபிடி சோறுகொண் டிட்டுண்
டிருவினை யோமிறந்தா
லொருபிடி சாம்பருங் காணுது
மாய வுடம்பிதுவே. (௩௭)

நெற்றுப்பசுங்கதிர்ச் செவ்வேனல்
காக்கின்ற நீலவள்ளி
முற்றுத் தனத்திற் கினிய
பிரானிக்கு முல்லையுடன்
பற்றுக் கையும் வெந்து சங்க்ராம
வேளும் படவிழியாற்
செற்றூர்க் கினியவன் றேவேந்த்ர
லோக சிகாமணியே. (௩௮)

பொங்கார வேலையில் வேல்விட்
டோனருள் போலுதவ
வெங்காயினும்வரு மேற்பவர்க்
கிட்ட திடாமல் வைத்த

வங்கா ரமுமுங்கள் கிங்கார
   வீடு மடந்தையருஞ்
சங்காத மோகெடு வீருயிர்
   போமத் தனிவழிக்கே (௩௯)

சிந்திக்கி லேநின்று சேவிக்கி
   லேன்றண்டைச் சிற்றடியை
வந்திக்கி லேனொன்றும் வாழ்த்துகி
   லேன்மயில் வாகனனைச்
சந்திக்கிலேன் பொய்யை நிந்திக்கி
   லேனுண்மை சாதிக்கிலேன்
புந்திக்கிலேசமுங் காயக்கி
   லேசமும் போக்குதற்கே (௪0)

வரையற் றவுணர் சிரமற்று
   வாரிதி வற்றச்செற்ற
புரையற்ற வேலவன் போதித்து
   வாபஞ்ச பூதமுமம்

றுரையற் றுணர்வற் றுடலற்
றுயிரற் றுபாயமற்றுக்
கரையற் றிருளற் றெனதற்
றிருக்குமக் காட்சியதே. (௩க)

ஆலுக் கணிகலம் வெண்டலை
மாலை யகிலமுண்ட
மாலுக் கணிகலந் தண்ணந்
துழாய்மயி லேறுமையன்
காலுக்கணி கலம்வானோர்
முடியுங் கடம்புங்கையில்
வேலுக் கணிகலம் வேலையுஞ்
சூரனு மேருவுமே. (௩௨)

பாதித் திருவுருப் பச்சென்
றவர்க்குத்தன் பாவனையைப்
போதித்த நாதனைப் போர்வே
லவனைச்சென்று போற்றியுய்யச்

சோதித்த மெய்யன்பு பொய்யோ
வழுது தொழுதுருகிச்
சாதித்த புத்திவந் தெங்கே
யெனக்கிங்ஙன் சந்தித்ததே. (௩௩)

பட்டிக் கடாவில்வருமந்த
காலனைப் பாரறிய
வெட்டிப் புறங்கண்ட லாதுவிடேன்
வெய்ய சூரனைப்போய்
முட்டிப் பொருதசெவ் வேற்பெரு
மாடிரு முன்புநின்றேன்
கட்டிப் புறப்பட டாசத்தி
வாளென்றன் கையதுவே. (௩௪)

வெட்டுங் கடாமிசைத் தோன்றும்
வெங்கூற்றன் விடுங்கயிற்றாற்
கட்டுப்பொழுது விடுவிக்க
வேண்டுங் கராசலங்க

ளெட்டுங் குலகிரி யெட்டும்விட்
டோடவெட் டாதவெளி
மட்டும் புதையவிரிக்குங்
கலாப மயூரத்தனே. (௬௫)

நீர்க்கு மிழிக்கு நிகரென்பர்
யாக்கைநில் லாதுசெல்வம்
பார்க்கு மிடத்தந்த மின்போலு
மென்பர் பசித்துவந்தே
யேற்கு மவர்க்கிட வென்னினெங்
கேனு மெழுந்திருப்பார்
வேற்கு மரர்க்கன் பிலாதவர்
ஞான மிகவுநன்றே. (௬௬)

பெறுதற் கரிய பிறவியைப்
பெற்றுநின் சிற்றடியைக்
குறுகிப் பணிந்து பெறக்கற்
றிலேன்மத கும்பகம்பத்

தறுகட் சிறுகட்சங் க்ராம
சயில சரசவல்லி
யிறுகத் தழுவுங் கடகா
சலப்பன் னிருபுயனே. (௩௭)

சாடுஞ் சமரத் தனிவேன்
முருகன் சரணத்திலே
யோடுங் கருத்தை யிருத்தவல்
லார்க்குகம்போய்ச் சகம்போய்ப்
பாடுங்கவுரி பவுரிகொண்
டாடப் பசுபதிநின்
றாடும் பொழுது பரமா
யிருக்கு மதீதத்திலே. (௩௮)

தந்தைக்கு முன்னந் தனிஞான
வாளொன்று சாதித்தருள்
கந்தச் சுவாமியெனைத்தேற்
றியபின்னர்க் காலன்வெம்பி

வந்திப் பொழுதென்னை யென்செய
லாஞ்சத்தி வாளொன்றினாற்
சிந்தத் துணிப்பன் றணிப்பருங்
கோபத்திரி சூலத்தையே. (சுகூ)

விழிக்குத் துணைதிரு மென்மலர்ப்
பாதங்கண் மெய்மைகுன்றா
மொழிக்குத் துணைமுருகாவெனு
நாமங்கண் முன்புசெய்த
பழிக்குத் துணையவன் பன்னிரு
தோளும்பயந்ததனி
வழிக்குத் துணைவடி வேலுஞ்
செங்கோடன் மயூரமுமே. (எ0)

துருத்தி யெனும்படி கும்பித்து
வாயுவைச் சுற்றிமுறித்
தருத்தி யுடம்பை யொறுக்கிலென்
னாஞ்சிவ யோகமெனுங்

குருதனைையறிந்து முகமா
றுடைக்குரு நாதன்சொன்ன
கருத்தை மனத்தி லிருத்துங்கண்
டீர்முத்தி கைகண்டதே. (எக)

சேந்தனைக் கந்தனைச்செங்கோட்டு
வெற்பனைச் செஞ்சுடர்வேல்
வேந்தனைச் செந்தமிழ் நூல்விரித்
தோனை விளங்குவள்ளி
காந்தனைக் கந்தக் கடம்பனைக்
கார்மயில் வாகனனைச்
சாந்துணைப் போதுமறவா
தவர்க்கொரு தாழ்வில்லையே. ()

போக்கும் வரவு மிரவும்
பகலும் புறம்பு முள்ளும்
வாக்கும் வடிவு முடிவுமில்
லாதொன்று வந்துவந்து

தாக்கு மனேலயந் தானே
 தருமெனைத் தன்வசத்தே
யாக்கு மறுமுக வாசொல்
 லொணுதிந்த வானந்தமே. (எங)

அராப்புனை வேணியன் சேயருள்
 வேண்டு மவிழ்ந்தவன்பாற்
குராப்புனை தண்டையந் தாடொழ
 வேண்டுங் கொடியவைவர்
பராக்கற வேண்டு மனமும்
 பதைப்பறல் வேண்டுமென்ரு
லிராப்பகலற்ற விடத்தே
 யிருக்கை யெளிதல்லவே. (எச)

படிக்கின் றிலைபழ நித்திரு
 நாமம் படிப்பவர்தாள்
முடிக்கின் றிலைமுரு காவென்
 கிலைமுசி யாமலிட்டு

மிடிக்கின் றிலைபர மானந்த
  மேற்கொள விம்மிவிம்மி
நடிக்கின் றிலைநெஞ்ச மேதஞ்ச
  மேது நமக்கினியே. (எரு)

கோடாத வேதனுக் கியான்செய்த
  குற்றமென் குன்றெறிந்த
தாடாள னேதென் றணிகைக்
  குமாநின் றண்டையந்தாள்
சூடாத சென்னியு நாடாத
  கண்ணுந் தொழாதகையும்
பாடாத நாவுமெனக்கே
  தெரிந்து படைத்தனனே. (எசா)

சேல்வாங்கு கண்ணியர் வண்ணப்
  பயோதரஞ் சேரவெண்ணி
மால்வாங்கி யேங்கிமயங்காமல்
  வெள்ளி மலையெனவே

கால்வாங்கி நிற்குங் களிற்ருன்
கிழத்தி கழுத்திற்கட்டு
நூல்வாங்கிடா தன்று வேல்வாங்கி
பூங்கழ லோக்குநெஞ்சே. (எஎ)

கூர்கொண்ட வேலனைப் போற்ருமலேற்றங் கொண்டாடுவிர்காள்
போர்கொண்டகால னுமைக்கொண்டுபோமன்று பூண்பனவுந்
தார்கொண்ட மாதரு மாளிகையும் பணச் சாளிகையு
மார்கொண்டு போவரையோகெடு வீர்நும் மறிவின்மையே. (எஅ)

பந்தாடு மங்கையர் செங்கையற் பார்வையிற் பட்டுழலுஞ்
சிந்தா குலந்தனைத் தீர்த்தருள் வாய்செய்ய வேன்முருகா

கொந்தார் கடம்பு புடைசூழ்
  திருத்தணிக் குன்றினிற்குங்
கந்தா விளங்கும ராவம
  ராவதி காவலனே. (எகூ)

மாகத்தைமுட்டி வருநெடுங்
  கூற்றன்வந் தாலென்முன்னே
தோகைப் புரவியிற் றோன்றிநிற்
  பாய்சுத்த நித்தமுத்தித்
தியாகப் பொருப்பைத் த்ரிபுராந்
  தகனைத் த்ரியம்பகனைப்
பாகத்தில் வைக்கும் பரமகல்
  யாணிதன் பாலகனே. (அ0)

தாரா கணமெனுந் தாய்மா
  ரறுவர் தருமுலைப்பா
லாரா துமைமுலைப் பாலுண்ட
  பால னரையிற்கட்டுஞ்

சீராவுங் கையிற் சிறுவாளும்
வேலுமென் சிந்தையவே
வாரா தகலந்த காவந்த
போதுயர் வாங்குவனே. (அக)

தகட்டிற் சிவந்த கடம்பையு
நெஞ்சையுந் தாளிணைக்கே
புகட்டிப் பணியப் பணித்தரு
ளாய்புண்ட ரீகனண்ட
முகட்டைப் பிளந்து வளர்ந்திந்த்ர
லோகத்தை முட்ட வெட்டிப்
பகட்டிற் பொருதிட்ட நிட்டூர
சூர பயங்கரனே. (அஉ)

தேங்கிய வண்டத் திமையோர்
சிறைவிடச் சிற்றடிக்கே
பூங்கழல் கட்டும் பெருமாள்
கலாபப் புரவிமிசை

தாங்கி நடப்ப முறிந்தது
சூரன் றளந்தனிவேல்
வாங்கி யனுப்பிடக் குன்றங்க
ளெட்டும் வழிவிட்டவே. (அஙு)

மைவரும் கண்டத்தார் மைந்தகந்
தாவென்று வாழ்த்துமிந்தக்
கைவருந் தொண்டன்றி மற்றறி
யேன்கற்ற கல்வியும்போய்ப்
பைவருங் கேளும் பதியுங்
கதறப் பழகிநிற்கு
மைவரும் கைவிட்டு மெய்விடும்
போதுன் னடைக்கலமே. (அச)

காட்டிற் குறத்தி பிரான்பதத்
தேகருத் தைப்புகட்டின்
வீட்டிற் புகுத மிகவெளி
தேவிழி நாசிவைத்து

மூட்டிக் கபாலமூ லாதார
நேரண்ட மூச்சையுள்ளே
யோட்டிப் பிடித்தெங்கு மோடாமற்
சாதிக்கும் யோகிகளே. (அரு)

வேலா யுதன்சங்கு சக்ரா
யுதன்விரிஞ் சன்னறியாச்
சூலா யுதன்றந்த கந்த
சுவாமி சுடர்க்குடுமிக்
காலா யுதக்கொடி யோனரு
ளாய கவச முண்டென்
பாலா யுதம்வரு மோயம
னோடு பகைக்கினுமே. (அசு)

குமரா சரணஞ் சரணமென்
றண்டர் குழாந்துதிக்கு
மமரா வதியிற் பெருமா
டிருமுக மாறுங்கண்ட

தமராகி வைகுந் தனியான
ஞான தபோ தனர்க்கிங்
கெமராசன் விட்ட கடையேடு
வந்தினி யென்செயுமே. (அஎ)

வணங்கித் துதிக்க வறியா
மனித ருடனிணங்கிக்
குணங்கெட்ட துட்டனை யீடேற்று
வாய்கொடி யுங்கழுகும்
பிணங்கத் துணங்கை யலகை
கொண்டாடப் பிசிதர்தம்வாய்
நிணங்கக்க விக்ரம வேலாயு
தந்தொட்ட நிர்மலனே. (அஅ)

பங்கே ருகனெனைப் பட்டோ
லையிலிடப் பண்டுதனை
தங்காலி விட்ட தறிந்தில
னோ தனி வேலெடுத்துப்

பொங்கோதம் வாய்விடப் பொன்
னஞ் சிலம்பு புலம்பவரு
மெங்கோ னறியி னினிநான்
முகனுக் கிருவிலங்கே. (அகூ)

மாலோன் மருகனை மன்றாடி
மைந்தனை வானவர்க்கு
மேலான தேவனை மெய்ஞ்ஞான
தெய்வத்தை மேதினியிற்
சேலார் வயற்பொழிற் செங்கோட
னைச்சென்று கண்டுதொழ
நாலா யிரங்கண் படைத்தில
னேயந்த நான்முகனே. (கூ0)

கருமான் மருகனைச் செம்மான்
மகளைக் களவுகொண்டு
வருமா குலவனைச் சேவற்கைக்
கோளனை வான முய்யப்

பொருமா வினைச்செற்ற போர்வேல
னைக்கன்னிப் பூகமுடன்
றருமா மருவுசெங் கோடனை
வாழ்த்துகை சாலநன்றே. (கூக)

தொண்டர் கண்டண்டி மொண்டுண்
டிருக்குஞ்சுத்த ஞானமெனுந்
தண்டையம் புண்டரிகந் தருவாய்
சண்டதண்ட வெஞ்சூர்
மண்டலங்கொண்டு பண்டண்டாண்
டங்கொண்டு மண்டிமிண்டக்
கண்டு ருண்டண்டர் விண்டோடாமல்
வேறொட்ட காவலனே. (கூஉ)

மண்கம ழுந்தித் திருமால்
வலம்புரி யோசையந்த
விண்கமழ் சோலையும் வாவியுங்
கேட்டது வேலெடுத்துத்

திண்கிரிசிந்த விளையாடும்
பிள்ளை திருவரையிற்
கிண்கிணி யோசை பதிஞ
லுலகமுங் கேட்டதுவே. (கூ௩)

தெள்ளிய வேனலிற் கிள்ளையைக்
கள்ளச் சிறுமியெனும்
வள்ளியை வேட்டவன் ருள்வேட்
டிலைசிறு வள்ளைதள்ளித்
துள்ளிய கெண்டையைத் தொண்
டையைத் தோதகச் சொல்லைநல்ல
வெள்ளிய நிலத்தில் வித்தார
மூரலை வேட்டநெஞ்சே. (கூ௪)

யான்ருனெனுஞ்சொ லிரண்டுங்
கெட்டாலன்றி யாவருக்குந்
தோன்ருது சத்தியந் தொல்லைப்
பெருநிலஞ் சூகரமாய்க்

கின்றான் மருகன் முருகன்க்ரு
பாகரன் கேள்வியினாற்
சான்றாரு மற்ற தனிவெளிக்
கேவந்து சந்திப்பதே. (கூரு)

தடக்கொற்ற வேண்மயி லேயிடர்
தீரத் தனிவிடினீ
வடக்கிற் கிரிக்கப் புறத்துநின்
ரேகையின் வட்டமிட்டுக்
கடற்கப் புறத்துங் கதிர்க்கப்
புறத்துங் கனகசக்ரத்
திடர்க்கப் புறத்துந் திசைக்கப்
புறத்துந் திரிகுவையே. (கூசா)

சேலிற் றிகழ்வயற் செங்கோடை
வெற்பன் செழுங்கலபி
யாலித் தனந்தன் பணாமுடி
தாக்க வதிர்ந்ததிர்ந்து

காலிற் கிடப்பன மாணிக்க
 ராசியங் காசினியைப்
பாலிக்கு மாயனுன் சக்ரா
 யுதமும் பணிலமுமே. (கூ௭)

கதிதனை யொன்றையுங் காண்கின்றி
 லேன்கந்த வேன்முருகா
நதிதனை யன்னபொய் வாவ்விலன்
 பாய்நரம் பாற்பொதிந்த
பொதிதனை யுங்கொண்டு திண்டாடு
 மாறெனைப் போதவிட்ட
விதிதனை நொந்து நொந்திங்கேயெ
 ன்றன் மனம் வே கின்றதே. (கூ அ)

காவிக் கமலக் கழலுடன்
 சேர்த்தெனைக் காத்தருளாய்
தூவிக் குலமயில் வாகன
 னேதுணை யேதுமின்றித்

தாவிப் படரக் கொழுகொம்
பிலாத தனிக்கொடிபோற்
பாவித் தனிமனந் தள்ளாடி
வாடிப் பதைக்கின்றதே. (௯௯)

இடுதலைச் சற்றுங் கருதேனைப்
போதட லேனையன்பாற்
கெடுத லிலாத் தொண்டரின்
கூட்டியவா கிரௌஞ்சவெற்பை
யடுதலைச் சாதித்த வேலான்
பிறவி யறவிச்சிறை
விடுதலைப் பட்டது விட்டது
பாச வினைவிலங்கே. (௧00)

நூற்பயன்.

சலங்காணும் வேந்தர் தமக்குமஞ்
சார்யமன் சண்டைக்கஞ்சார்
துலங்கா நரகக் குழியணு
கார்துட்ட ரோயணுகார்

கலங்கார் புலிக்குங் கரடிக்கும்
யானைக்குங் கந்தனன்னூ
லலங்கார நூற்று ளொருகவி
தான்கற் றறிந்தவரே.

கந்தரலங்காரம்-முற்றிற்று.

சில பிரதிகளிலே அதிகமாகக்
காணப்பட்ட

பாட்டுகள்.

திருவடி யுந்தண்டை யுஞ்சிலம்
புஞ்சிலம் பூடுருவப்
பொருவடி வேலுங் கடம்புந்
தடம்புய மாறிரண்டு

மருவடி வான வதனங்க
ளாறு மலர்க்கண்களுங்
குருவடி வாம்வந்தென் னுள்ளங்
குளிரக் குதிகொண்டவே.

இராப்பக லற்ற விடங்காட்டி
யானிருந் தேதுதிக்கக்
குராப்புனை தண்டையந் தாளரு
ளாய்கரி கூப்பிட்டநாள்
கராப்படக் கொன்றக் கரிபோற்ற
நின்ற கடவுண்மெச்சும்
பராக்ரம வேல நிருதசங்
கார பயங்கரனே.

செங்கே ழடுத்த சினவடி
வேலுந் திருமுகமும்
பங்கே நிறைத்தநற் பன்னிரு
தோளும் பதுமலர்க்

கோங்கேதாளஞ் சொரியுஞ்செங்
கோடைக் குமரனென
வெங்கே நினைப்பினு மங்கேயென்
முன்வந் தெதிர்நிற்பனே.

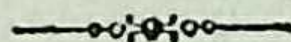
ஆவிக்கு மோசம் வருமா
றறிந்துன் னருட்பதங்கள்
சேவிக்க வென்று நினைக்கின்றி
லேன்வினை தீர்த்தருளாய்
வாவித் தடவயல் சூழுந்
திருத்தணி மாமலைவாழ்
சேவற் கொடியுடை யானே
யமர சிகாமணியே.

கொள்ளித் தலையி லெறும்பது
போலக் குலையுமென்ற
னுள்ளத் துயரை யொழித்தரு
ளாயொரு கோடிமுத்தந்

தெள்ளிக் கொழிக்குங் கடற்செந்
தின் மேவிய சேவகனே
வள்ளிக்கு வாய்த்தவனே மயி
லேறிய மாணிக்கமே.

சூலம் பிடித்தெம பாசஞ்
சுழற்றித் தொடர்ந்துவருங்
காலன் றனக்கொரு காலுமஞ்
சேன்கடன் மீதெழுந்த
வாலங் குடித்த பெருமான்
குமார னறுமுகவன்
வேலுந் திருக்கையு முண்டே
நமக்கொரு மெய்த்துணையே.

கந்தரலங்காரம்-முற்றிற்று.

கணபதி துணை.

கந்தரநுபூதி.

காப்பு.

நெஞ்சக் கனகல் லுநெகிழ்ந் துருகத்
தஞ்சத்தருள்சண் முகனுக் கியல்சேர்
செஞ்சொற் புனைமா லைசிறந் திடவே
பஞ்சக் கரவானை பதம் பணிவாம்.

மதயானை அநுசரிக்க.

ஆடும் பரிவே லணிசே வலெனப்
பாடும் பணியே பணியா வருள்வாய்
தேடுங் கயமா முகனைச் செருவிற்
சாடுந் தனியா னைசகோ தரனே. (க)

வணங்காதாரைத் தண்டிக்க.

உல்லா சநிரா குலயோ கவிதச்
சல்லா பவினே தனுநீ யலையோ
வெல்லா மறவென் னையிழந் தநலஞ்
சொல்லாய் முருகா சுரபூ பதியே.

கல்வியில்மெச்ச.

வானே புனல்பார் கனன்மாருதமோ
ஞானே தயமோ நவினன் மறையோ
யானேமனமோ வெனையாண்டவிடந்
தானே பொருளா வதுசண் முகனே.

துறவுபெற.

வளைபட்டகைமா தொடுமக்களெனுந்
தளைபட் டழியத் தகுமோ தகுமோ
கிளைபட் டெழுசூ ருரமுங் கிரியுந்
துளைபட் டுருவத் தொடுவேலவனே.

மாயையையொழிக்க.

மகமா யைகளைந் திடவல் லபிரான்
முகமாறு மொழிந்து மொழிந்திலனே
யகமா டைமடந் தையரென் றயருஞ்
சகமா யையுணின் றுதயங் குவதே.

மாதரைத்தழுவ.

திணியா னமனோ சிலைமீ துனதா
ளணியா ரரவிந் தமரும் புமதோ
பணியா வெனவள் ளிபதம் பணியுந்
தணியா வதிமோ கதயா பரனே.

தீராப்பிணிதீர.

கெடுவாய் மனனே கதிகேள் கரவா
திடுவாய்வடிவே லிறைதாணினைவாய்
சுடுவாய் நெடுவே தனைதூள் படவே
விடுவாய்விடுவாய் வினையாவையுமே.

குடிகளைத்தன்வசமாக்க.

அமரும் பதிகே ளகமா மெனுமிப்
பிமரங்கெடமெய்ப் பொருள்பேசியவா
குமரன் கிரிரா சகுமா ரிமகன்
சமரம் பொருதா னவநா சகனே. (அ)

பெண்ணசை ஒழிக்க.

மட்டூர்குழன்மங்கையர்மையல்வலைப்
பட்டுசேல்படும் பரிசென்றொழிவேன்
றட்டு டறவேல் சைலத் தெறியும்
நிட்டு ரநிரா குலநிர்ப் பயனே. (கூ)

நமனை விலக்க.

கார்மா மிசைக்கா லன்வரிற் கலபத்
தேர்மா மிசைவந் தெதிரப் படுவாய்
தார்மார் பவலா ரிதலா ரியெனுஞ்
சூர்மா மடியத் தொடுவே லவனே.

தளிகை சேர்க்க.

கூகா வெனவென் கிளைகூடி யழப்
போகாவகைமெய்ப்பொருள்பேசியவா
நாகா சலவே லவநா லுகவித்
தியாகா சுரலோ கசிகா மணியே.

களவு வெல்ல

செம்மான் மகளைத் திருடுந் திருடன்
பெம்மான் முருகன் பிறவானிறவான்
சும்மா விருசொல் லறவென் றலுமே
யம்மா பொருளொன் றுமறிந்திலனே.

இருள்வழி கடக்க.

முருகன் றனிவேன்முனி நங்குருவென்
றருள்கொண் டறியா ரறியுந் தரமோ
வுருவன் றருவன் றுளதன் றிலதன்
றிருளன் றொளியன் றெனநின்றதுவே.

பாத தரிசனஞ்செய்ய.

கைவாய் கதிர்வேன் முருகன் கழல் பெற், றுய்வாய் மனனே யொழிவா யொழிவாய், மெய்வாய் விழிநாசியொ டுஞ் செவியா, மைவாய் வழிசெல்லுமவா வினையே. (௧௪)

அஷ்டாவதானம் செய்ய.

முருகன் குமரன் குகனென் றுமொ ழிந், துருகுஞ் செயறந் துணர்வென் ற ருள்வாய், பொருபுங் கவரும்புவியும் ப ரவுங், குருபுங் கவவெண் குணபஞ் ச ரனே. (௧௫)

பேராசை விலக்க.

பேராசை யெனும் பிணியிற் பிணிபட்
டோரா வினையே னுழலத்தகுமோ
வீரா முதுசூர் படவே லெறியுஞ்
சூரா சுரலோ கதுரந்தரனே. (௧௬)

தன்னடத்தை மேன்மையாக.

யாமோ தியகல் வியுமெம் மறிவுந்
தாமே பெறவே லவர்தந் ததனுற்
பூமேன்மயல்போ யறமெய்ப்புணர்வீர்
நாமே னடவீர் நடவீரினியே. (கஎ)

கற்பழியா திருக்க.

உதியா மரியா வுணரா மறவா
விதிமா லறியா விமலன் புதல்வா
வதிகா வநகா வபயா வமரா
வதிகா வலசூ ரபயங் கரனே. (கஅ)

இல்வாழ்க்கை நீக்க.

வடிவுந் தனமு மனமுங் குணமுங்
குடியுங் குலமுங் குடிபோகியவா
வடியந் தமிலா வயில்வே லரசே
மிடியென் றொருபாவி வெளிப்படினே.

அனுக்கிரகம்பெற.

அரிதா கியமெய்ப் பொருளுக்கடியே
னுரிதா வுபதே சமுணர்த் தியவா
விரிதா ரணவிக் ரமவே ளிமையோர்
புரிதா ரகநா கபுரந் தரனே. (உ0)

திருவடி வணங்க.

கருதா மறவா நெறிகா ணவெனக்
கிருதாள் வனசந் தரவென் றிசைவாய்
வரதா முருகா மயில்வா கனனே
விரதா சுரசூ ரவிபா டனனே. (உக)

தபம்பெற.

காளைக் குமரே சனெனக் கருதித்
தாளைப் பணியத் தவமெய் தியவா
பாளைக் குழல்வள் ளிபதம் பணியும்
வேளைச் சுரபூ பதிமே ருவையே.

சலிகை சொல்ல.

அடியைக் குறியா தறியா மையினுன் முடியக் கெடவோ முறையோ முறையோ, வடிவிக் ரமவேன் மகிபாகுறமின் கொடியைப் புணருங் குணபூதரனே.

மாதர்வலையில் அகப்படாதிருக்க.

கூர்வேல் விழிமங் கையர் கொங்கையிலே, சேர்வேனருள்சே ரவுமெண்ணுமதோ, சூர்வேரொடு குன்றுதுளைத் தநெடும், போர்வே லபுரந் தர பூபதியே.

மகாவினை ஒழிக்க.

மெய்யே யெனவெவ் வினைவாழ்வையுகந், தையோ வடியே னலையத் தகுமோ, கையோ வயிலோ கழலோ முழுதுஞ், செய்யோய் மயிலே றியசேவகனே. (உரு)

யாருமற்றபேர்க்கு ஆதாரமாக.

ஆதா ரமிலே னருளைப் பெறவே
நீதா னொருசற் றுநினைந் திலையே
வேதா கமஞா னவிநோ த*மனோ
தீதா சுரலோ கசிகா மணியே. (உரு)

பாக்கியத்தை விதிவழி அனுபவிக்க.

மின்னேநிகர்வாழ் வைவிரும் பியயா
னென்னேவிதியின் பயனிங்கிதுவோ
பொன்னேமணியே பொருளேயருளே
மன்னே மயிலேறிய வானவனே.

தான் அவனாக.

ஆனா வமுதே யயில்வே லரசே
ஞானா கரனே நவிலத் தகுமோ
யானா கியவென் னைவிழுங் கிவெறுந்
தானாய் நிலைநின் றதுதற் பரமே.

---

* மனோதீதா என்றும் பாடம்.

கடவுள்முன் கோபமாற்ற.

இல்லே யெனுமா யையிலிட் டனைநீ
பொல்லே னறியா மைபொறுத் திலே
யே, மல்லேபுரிபன் னிருவா குவிலென்
சொல்லே புனையுஞ் சுடர்வேலவனே.

வழக்குப் பேச.

செவ்வா னுருவிற் றிகழ்வே லவனன்
றொவ்வா ததெனு வுணர்வித் ததுதா
னவ்வா றறிவா ரறிகின் றதலா
லெவ்வா றொருவர்க் கிசைவிப் பதுவே.

கடவுள் முன்னிலையில் ஞானம்பெற.

பாழ்வாழ்வெனுமிப் படுமாயையிலே
வீழ்வா யெனவென் னை விதித்தனையே
தாழ்வானவை செய்தனதா முளவோ
வாழ்வாயினிநீ மயில்வாகனனே.

கொலை மறுக்க.

கலையே பதறிக் கதறித் தலையூ
டலையே படுமா றதுவாய் விடவோ
கொலையே புரிவேடர் குலப்பிடி தோய்
மலையே மலைகூறிடுவாகையனே.

வியாகுலம் ஒழிக்க.

சிந்தாகுலவில் லொடுசெல்வமெனும்
விந்தாடவி யென்றுவிடப் பெறுவேன்
மந்தாகினிதந் தவரோ தயனே
கந்தா முருகா கருணா கரனே. (நு௩)

பெண்களைத் தாயாகநினைக்க.

சிங்கார மடந்தையர்தீ நெறிபோய்
மங்கா மலெனக் குவரந் தருவாய்
சங்க்ரா மசிகா வலசண் முகனே
கங்கா நதிபா லக்ர்பா கரனே. (நு௪)

சரீரவாஞ்சை ஒழிக்க.

விதிகாணு முடம்பை விடாவினையே
ன், கதிகா ணமலர்க் கழலென்றருள்வா
ய், மதிவா ணுதல்வள் ளியையல்லதுபி
ன், றுதியா விரதா சுரபூ பதியே.

கடவுளைக் காண.

நாதா குமரா நமவென்றரனு, ரோ
தாயெனவோ தியதெப் பொருடான்,
வேதா முதல்விண் ணவர்சூ டுமலர்ப்,
பாதா குறமின் பதசே கரனே.

தன் அகந்தையை ஒழிக்க.

கிரிவாய் விடுவிக் ரமவே ளிறை
யோன்* பரிவா ரமெனும் பதமே வலை
யே, புரிவாய் மனனே பொறையா மறி
வா, லரிவா யடியோ டுமகந் தையையே

---

* வேலிறையோன் எனவும்பாடம்.

பிசாசம் ஒழிக்க.

ஆதா ளியையொன் றறியே னையறத்
தீதா ளியையாண் டதுசெப் புமதோ
கூதா ளகிரா தகுலிக் கிறைவா
வேதா ளகணம் புகழ்வே லவனே.

ஜனனம் எடாதிருக்க.

மாவேழ் சனனங் கெடமா யைவிடாமூ
வே டணையென் றுமுடிந் திடுமோகோ
வேகுறமின் கொடிதோள் புணருந் தே
வே சிவசங் கரதேசிகனே. (ருகூ)

மாயை தெளிய

வினையோ டவிடுங் கதிர்வேன் மற
வேன், மனையோ டுதியங் கிடயங் கிட
வோ, சுனையோ டருவித் துறையோடு
பசுந், தினையோ டிதணோடு திரிந்தவ
னே. (சுo)

நித்தியதேகம் பெற.

சாகா தெனையே சரணங் களிலே
காகா நமனார் கலகஞ் செயுநாள்
வாகா முருகா மயில்வா கனனே
யோகா சிவஞா னொபதே சிகனே.(சக)

நின்றநிலை நிற்க

குறியைக் குறியா துகுறித் தறியு
நெறியைத்தனிவேலை நிகழ்த்திடலுஞ்
செறிவற் றுலகோ டுரைசிந்தையுமற்
றறிவற் றறியா மையுமற் றதுவே.

ஆசாநுகிஅநுக்கிரகிக்க

தூசா மணியுந் துகிலும் புனைவா
ணேசா முருகா நினதன்பருளா
லாசா நிகளந் துகளா யினபின்
பேசா வநுபூ திபிறந் ததுவே. (சஎ)

குருமந்திரம் பெற.

சாடுந் தனிவேன் முருகன் சரணஞ்
சூடும் படிதந் ததுசொல் லுமதோ
வீடுஞ் சுரர்மா முடிவே தமும்வெங்
காடும் புனமுங் கமழுங் கழலே. (சச)

கல்வியில்சம்பாஷிக்க.

கரவா கியகல் வியுளார் கடைசென்
றிரவா வகைமெய்ப் பொருளீ குவை
குரவா குமரா குலிசாயுதகுஞ் (யோ
சரவா சிவயோ கதயா பரனே. (சரு)

மனவருத்தந்தீர.

எந்தாயுமெனக் கருடந் தையுநீ
சிந்தாகுலமா னவைத்தீர்த்தெனையாள்
கந்தா கதிர்வே லவனே யுமையாண்
மைந்தா குமரா மறைநா யகனே.

ஆனந்தநடனங்காண.

ஆறு றையுநீத் ததன்மே னிலையைப்
பேறு வடியேன் பெறுமா றுளதோ
சீறு வருசூர்சிதைவித்திமையோர்
கூறு வுலகங் குளிர்வித்தவனே.

தற்சொரூபங் காண.

அறிவொன் றறநின் றறிவா ரறிவிற்
பிறிவொன் றறநின் றபிரா னலையே
செறிவொன் றறவந் திருளே சிதைய
வெறிவென்றவரோடுறும்வேலவனே

தன்னை அறிந்து கொள்ள

தன்னந் தனிநின் றதுதானறிய,வி
ன்னம் மொருவர்க் கிசைவிப் பதுவோ
மின்னுங் கதிர்வேல் விகிர்தா நினைவார்,
கின்னங் களையுங் க்ருபைசூழ் சுடரே.

அவா அறுக்க,

மதிகெட் டறவாடியமங்கியறக்
கதிகெட் டவமே கெடவோ கடவே
னதிபுத் திரஞா னசுகா திபலத்
திதிபுத் திரர்வீ றடுசே வகனே.

நினைத்தபடி தரிசனங்கொடுக்க,

உருவா யருவா யுளதா யிலதாய்
மருதாய் மலராய் மணியா யொளியாய்க்
கருவா யுயிராய்க் கதியாய் விதியாய்க்
குருவாய் வருவா யருள்வாய் குகனே.

அருணகிரிநாதர் அருளிச்செய்த
கந்தரனுபூதி மூலம்·
முற்றிற்று.

குறிப்பு.

ஐம்பத்தோர் பாட்டிற்குமேல் அருணகிரிநாதர் பாடியதாய்ப் பிரமாணங்காணப்படவில்லை. சேர்த்துள்ள பாட்டுகளோ சொற்சுவை பொருட்சுவை யின்றி யிருக்கின்றன. ஆகையால் அவைகளைநீக்கி யச்சிட்டனம்.